

שלא יבין את המיפנה. זה היה עלול לרסק את התנועה הלאומית הפלסטינית ולהורידה מהפרק למשך זמן רב. כל זה השתנה בטריפולי. בתחום הצבאי נחל ערפאת הישג מרשים, בכך שהרף את ההתקפה של אויביו, שניסו להרגו ולהשמיר את צבאו. אך מבחינה מדינית נחל ניצחון בברזי במה ובמה.

כאשר הרימו "מורדים" את נישקם נגד אחיהם הפלסטינים, ונגד המנהיגות הלאומית המוכרת של עם, הם ניתקו את עצמם מן העם הפלסטיני. הם הפכו בוגדים, רוצחי אחים, אויבי העם הפלסטיני. הם בודדו את עצמם, ואילו סוריה הפכה בגלוי אויבת העם הפלסטיני.

כאשר חזר לטריפולי הנצורה מרצונו החופשי, בדרך הרפתקנית ומסוכנת, הפך ערפאת גיבור בעיני כל פלסטיני. בהתחלקו ככל תלאות חייליו, תחילה בניירות הנצורה ולאחר-מכן בטריפולי הנצורה, כעומדו בכל רגע בסכנת-מוות, רכש את הערצת בני-עמו.

שום עסקן פלסטיני שלא היה בטריפולי בימי המצור לא יוכל עתה להתמודד עם ערפאת. מנהיגותו טוב אינה ניתנת לערעור. כך קרו ברוזמית שני דברים:

ערפאת עם מובארי בשנה הבאה לירושלים?

אויביו של ערפאת בתוך העם הפלסטיני בודדו את עצמם. הם הפכו אבר מרודל, שאין עוד בכוחו לגרום לפילוג משמעותי. הם ירו את רייתם והחטיאו. חל פילוג "קטן", ורק סוכני סוריה ולוב פרשו מן האירגון. הם הפכו גוף קוויולינגי סררשיבות. איש לא יתייחס לתבורה קטנה זו של אברצאלה, אבר מוסא, מחמדו לברי, אחמד ג'בריל ודומיהם, שמכרו את נישמתם לשטן, אלא כאל סוכנים סוריים. מי ששמעוניהו, ידבר עם הסורים במישורין. הפילוג התחולל בתנאים הנוחים ביותר לערפאת.

מנהיגותו האישית של ערפאת הרקיעה שחקים. כימי המצור התייצב העם הפלסטיני כולו כאיש אחד מאחוריו. ישראלים יכלו לעמוד על כך בנקל בקרב הציבור בגדה וברצועה ובקרב הפלסטינים אורחיישראל.

אין ספק שערפאת לא היה עושה מה שעישה אלמלא היה בטוח שהוא עבשיו די חזק כדי לבצע את מה שרצה לבצע במישור כל השנים — לעלות על הרף השלום. הוא התכונן בוודאי לדיברייניקורת מצד חבריו בצמרת אש"ף, וגם בצמרת פת"ח. הן לגבי מהות הצעד, הן לגבי עשייתו בלי החלטה מוקדמת. אך נראה כי הוא מאמין שצעד כזה, המסביר את עצמו, יוכה בתמיכה כה מוחצת מצד המניין העם הפלסטיני כאשר הם שם, שההתנגדות לא תלבש ממדים מסוכנים.

גם בעבר עשה ערפאת מעשים שלא היו מוסכמים מראש על חבריו. כאשר קיבל את פני בניירות הנצורה, ביולי 1982, לא התייעץ עם ראשי האירגונים האחרים. שהיו גם הם אז בניירות. כאשר קיבל את מישלחת המועצה הישראלית (מתי פלה, יעקוב ארנון ואני) בינואר 1983, לא פעל אלא על דעת חוג מצומצם של ראשי פת"ח. וכאשר נפגש עם מתי פלה ועימי בז'נבה, ערב צאתו לטריפולי, החליט על כך לבדו.

אלא שהפעם עשה מעשה בעל ממדים גדולים יותר לאויביו. אלא שהפעם עשה מעשה בעל ממדים גדולים יותר לאויביו.

מעבר הרוביקון

טאקטיקו, ערפאת הוא אמן העיתוי. בבואו לקאהיר מיד אחרי טריפולי, תפס את הרגע הנכון בשתי ידיו. תהילת-טריפולי, הראמה של המצור, תחושתי-הניצחון של הפינוי — כל אלה טריים עדיין. ערפאת ניצל אווירה זו כדי ליצור מומנטום חדש. אילו חזר לתניס והביא את הרברים לדיון ממושך ומייגע, היה אוכר מומנטום זה. המפקקים והמהססים היו שוב צוברים כוח, וכסופו של דבר היתה עלולה להתקבל החלטה סרת-מישמעות, לא לכאן ולא לכאן, כפי שקרה פעמים כה רבות בעבר.

בין ראשי אש"ף היו בוודאי נמצאים אישים, כמו פארוק קאדומי, שהיו תובעים לשכוח מה שקרה ולעשות נסיון מחדש להתקרב לסוריה, בתיווכה של מוסקווה. כך קרה במשברים קודמים, וכך זה היה עלול לקרות גם הפעם. ערפאת מנע את התהליך הזה. תמיד אמרו שערפאת אינו יודע להחליט, שהוא הססן, שכל כוחו בטאקטיקה אך לא באסטרטגיה, שאינו מוכן לקבל על עצמו סיכון.

אלא שמי שדיברו כך היו משהוררים מכל אחריות. ערפאת, כמנהיג הלאומי של עם נרדף והסרירכות, המוקף אויביו, חש היטב באחריות המוטלת עליו. למרות שהסכים לכל הערכותיו של עיצאם סרטאוי, לא קיבל את עצתו לונק קדימה, תוך קבלת סיכונים חמורים מדי. הדבר היה עלול, לדעתו, להסתים באסון היסטורי נוסף, התפרקות התנועה הפלסטינית וריסוקה.

השבוע הוכיח ערפאת שכאשר הוא סבור שנוצרו התנאים הנכונים, הוא מסוגל להחליט החלטות הותכנן ולבצעיהן במהירות מדהימה. הפעם לא האשימו עוד את ערפאת בהססנות ובחוסר כוח-החלטה, אלא להיפך — בפזיזות ובנכונות לקבל החלטות על דעת עצמו.

ערפאת קיבל על עצמו סיכון. איש לא יכול השבוע להיות בטוח כי צדק בהערכת הכוחות בפוליטיקה, כמו במילחמה, אין ביטחון מוחלט. אך הוא העריך שהעיתוי נכון, שמאזן-הכוחות סביר ושהאחריות לגורל העם הפלסטיני מחייב אותו למעשה. הוא עבר את הרוביקון, כמו יוליוס קיסר בשעתו, יבול היה להבריו: הקוביה נפלה!

בצמרת ישראל נרלקו השבוע כל הנורות הארומות, וצילצלו כל פעמוני האזעקה. התעמולה הרישמית נאחזה בכל קש, וניחמה את עצמה בכל הודעת-הבל אפשרית, מטופשת ככל שתהיה. "ערפאת חוסל, ועכשיו האמריקאים מנסים להקים אותו לתחייה", קונן מאיר רוזן, שגריר ישראל בווינגטון, לאחרונה כמו גאולה כהן בעלת צילינדר.

פרשנים מוכיחיהמה, שנתפסו בפעם האלף כבורותם, דיברו על "גירוש ערפאת" מטריפולי. הם לא יכלו ולא רצו להבין כי קרה הריפך: ערפאת חזר לטריפולי כדי להוציא משם בשלום את אלפי לוחמיו, שמצבם בלבנון הכבושה בידי הסורים היה נואש, והוא הוציא אותם בריאים ושלמים, בלתי-נמוצחים ובלתי-מיכים, כשהוא עצמו בראשם.

אחרי שתלו את תיקוניהם בסורים, שיהרגו את ערפאת, תולים התמועלנים הרשמיים והבלתי-רשמיים עכשיו את תיקוניהם כשותפיו של ערפאת, אבריאיד ואברג'יהאד, שהם ידיחו את ערפאת.

המיסמך הישראלי היה מוכן להשבוט להריע לכל אדם אשר ינסה להרחיח את ערפאת. לפני שיספיק לבצע את זממו: להעלות את העם הפלסטיני על דרך השלום. סכנת השלום, אשר יבוא במקום ארצ-ישראל השלמה, נראית עתה בירושלים כסכנה מס' 1. באחת הפגישות אמרתי ליאסר ערפאת: "לשונאי-הפלסטינים בישראל יש תשובה נעילה לכל מעשה שאתה יוכל לעשות, מלבד אחר: עלייה חדימשמעות על דרך השלום".

נכון, היום יש לנו ברטות טטו, אני לא אוהב אותם. הקליבר שלהם זעיר, זה כלום. אפשר לירות מטווח של 20 מטר.

מה אתה מעדיף?

אני אוהב אקדחים כבדים, למשל כמו רוגר 357. לא מאמין באקדחים קטנים. מי שיוודע להשתמש ברוגר, יכול לדפוק 60 מטר.

מתי אתה תשתמש בנשק?

כבר קרה לי שעבריינים יצאו עם עוגי, אני לא משחק במיקרים כאלה, אני ארפוק בהם כרו ולא אחכה שהם ידפקו בי.

באיוה מיקרים אתה עוצר זונות?

כשהן מטרידות, אם בארלוזורוב גרים אנשים, ואם הן לוקחות קליינטים לחצרות, אני לא נותן. אותו הדבר בכיכר-המרדנה.

אלה איזורי הזנות של תל-אביב.

כיום רחקנו אותן לתל-ברוך, אני, כמישטרה, לא מפריע לי שחן תהינה בתל-ברוך. זה מצויין, שם הן לא מטרידות אף אחד. אילו היית יודעת איזה מכובדי-מכובדים אני מכיר שהולכים לזונות, אילו היית מצלמת אותם, הם לא היו מעזים יותר להראות את הפרצופים המכובדים שלהם והיו יורדים מהארץ.

אני לא מתעסק בפוליטיקה, מדיניות המישטרה היא שלא יהיו זונות באיזורי-מגורים, ולזה אני דואג.

ערכת-נגדן מילחמת-התשה, עצרתי אותן, והן נשברו. כי הן מפסידות כסף, וכך התחילו לשבור לכיוון תל-ברוך.

בתל-ברוך יש הירארכיה של זונות?

תל-ברוך זה סיפור בפני עצמו. בכלל, עולמי-הזונות הוא עולם מיוחד במינו.

העילוב הזה מרתק איתך?

בהתחלה הייתי מרותק, היום אני מכיר את הזונות בשמות, עם כל הבעיות שלהן. הן באות אליי אם הארס מציק להן, אם וונה גנבה להן כסף. יש להן רספקט אליי. הן מבקשות לדבר עם הארונ-הקצין עמית.

למה הן התרכזו דווקא בכיכר-המרדנה ובארלוזורוב?

כי הן מחפשות איזור שקט, שבו אין סכנה שיתקפו אותן, ואיזור שבו הולכים אנשים שיבואו אליהן.

האם נכונה השמועה שהצלחתם להסיל כמעט לחלוטין את הזנות בהרוב-הירוקה?

זונות ברחוב הורדה למרמי מינימום, אי אפשר היה לעבור ברחוב הזה, אי אפשר היה לעבור בכיכר-המרדנה, היום כמות הזונות בשני המקומות אפסית.

מהן הסיבות הפרטיות שלך?

להתקדם.

למה מפב'ל?

זה טיבעי שכן, אלא שאני יודע כמה קשה להיות מפב'ל. אל אנשים חושבים שזה כבוד ואוטו, אבל זו קריעת-תחת. כשלב האב של הקריירה שלי אני רוצה להיות קצין אג"ם של המחוז, צמוד למפקד-המחוז. אני רוצה להגיד, שבניגוד לאחרים, אני מאורד-מאוד אוהב את אברם תורגמן. לדעתי, הוא איש-מישטרה אדיר, הוא אשף, קצין המישטרה הכייטוב שהכרתי.

והמפב'ל?

הוא זימן אותי לשיחת חורש, ישבנו שעתיים ונהניתי. האיש מצא חן בעיניי.

אומרים שצבאי בר יהיה המפב'ל הבא. גם הוא בא מהצבא. זה נכון שישי ביניכם יחסים אישיים?

הייתי קצין אצלו, והמוכירה שלו היתה חברה שלי. זה נקרא יחסים אישיים?

אתה חושב שהמגמה הצניחה קציני צבא המישטרה היא חיובית?

צריך לעשות את זה מאוד בזהירות, כשבאתי למישטרה היינו כמות גדולה, רק חלק קטן נקלט.

המערכת המישטרית לא אוהבת את ההשתלות האלה. שוטר נותן 20 שנה מחייו, מחכה לדרגת רב-פקד, פיתאום מביאי לו איזה ילד מהצבא, שישר מקבל רב-פקד. זה דופק לכודאים את הראש, הוא לא אלוהים, והוא מרגיש דפוק, ובכלל, השיטה הטובה ביותר להיות קצין מישטרה טוב היא להתחיל מלמטה.

"קופל-טורס", קונצרו התירות הגדול ביותר בארץ, נתון במאבק איתנים בין בן המייסד המנוח לבין חתנו

ב ימים אלה עומדת להסתיים דרמה שהתפרסמה רק באחרונה, אם כי היא מתרחשת כבר שנים בצינעה. במרכזיה של הדרמה ניטש מאבק על ראשות חברת התירות קופל שהוקמה על-ידי קופל רוונברג לפני 48 שנים. שמונה עורכדיין מייצגים את שני המתריינים: בצד אחד ניצב סמי רוונברג בן היחיד, ומולו נלחם שמואל "עוגי" פילובסקי, גיסו לשעבר.

לפני שש שנים נפטרה עדינה, אשתו של עוגי, ממחלת הסרטן. שנה מאוחר יותר נפטר קופל מאותה מחלה, ולפני ארבע שנים נפוצו שמועות כי סמי הבן לקה באותה מחלה.

מהו הסיפור האמיתי של מישפחת קופל? קופל רוונברג עלה לישראל בתחילת שנות ה-30 מפולין, משם גם הגיעה אשתו לעתיד רוזה. הם נישאו ב-1935. קופל התחיל לעסוק בהובלות, הוא רכש מוניית והחל מסייע את תושבי הכר הקטן, תל-אביב.

בשנות ה-40 התחיל להסייע במונייתו את הנוסעים לנמל-התעופה הקטן, לא הרחק מלוד. כשפרצה מלחמת-העצמאות הפכה הנסיעה מסוכנת, ולא פעם סיכן קופל את חייו כשהעביר נוסעים תחת מטר יריות. בהמשך הקרבות שיריין שתי מכוניות ובאמצעותן קיים את השירות לנמל-התעופה.

אחרי מלחמת-העצמאות הגדיל קופל את מספר מכוניותיו, ומלבד שירות קבוע, שהלך והתפתח, לנמל-התעופה. התחיל לארגן טיולים לתיירים באוטובוסים מיוחדים, לאורך כל הדרך סיעה רוזה אשתו בעבודה הבלתי-מוסקת. כשגדלה בתם הבכירה עדינה, וסיימה את שירותה הצבאי, הצטרפה אף היא לעבודה כעסק המישפחתי. את שמוליק "עוגי" פילובסקי היא הכירה כשהשתררה מהשירות הצבאי. עוגי, שהיה בנו הבכור של קבלן בניינים מצליח, למד הנהלת-חשבונות, הם נישאו והוא נכנס לעבודה כעסק, אחרי כמה שנים הצטרף גם סמי הבן, שהיה צעיר מעדינה בארבע שנים.

ההיפך הגמור

משך השנים נשא המאמץ המישפחתי המשותף פרי, וחלה בו חלוקה טיבעית. עוגי טיפל בתיירות הנכנסת וסמי ניהל את התיירות היוצאת, כשקופל עצמו מפקח על כולם. עוד בתחילת הדרך המשותפת לא פעלה "כימה טובה" בין הגיסים השאפתנים. עדינה, שעברה ללא לאות עם עוגי בתיירות הנכנסת, נקרעה כל העת בין נאמנותה לאחיה ונאמנותה לבעלה, ופעלה ללא הרף לגישור הפערים ביניהם.

לפני שמונה שנים לקחה עדינה במחלת הסרטן. בהתחלה ניסתה להסתיר מהוריה את דבר מחלתה, אך חצי שנה לפני מותה עברה ארבע ניתוחים קשים במוחה, ואופשה למשך חודשים בכיתה-החולים איכילוב. בני מישפחתו ובני מישפחתו של עוגי סעדו אותה במסירות ובהתמדה.

המישפחה כולה הוכתה קשות ממותה. למרות מעמדה כחברה במישפחתה, שמרה תמיד על פשטות הליכות, וטוב-לב. עדינה לא נראתה מעולם עם פרות והילומים.

מותה שבר את לב אביה, כשנה אחרי-כך נפטר אף הוא מחלת הסרטן שתקפה את הכבד. הרופאים היו סבורים שקופל איבד את רצונו לחיות, ופסק להאבק במחלה. האב והבת נקברו זה ליד זה בקיריית-ישראל.

לפני מותו דאג קופל שבנו וחתנו יקבלו אותה משכורת, ואותם תפוס ומאחר שהוא חש ביחסים המתוחים בין השניים, הוא דאג להשאיר צוואה מתאימה, שבה חילק את מניית החברה לשמונה חלקים שווים. שני חלקים העביר לבנו ולחתנו, ואת ששת החלקים האחרים חילק שווה בשווה לששת נכדיו. שלושה בני מישפחת פילובסקי, ושלושה בני מישפחת רוונברג, חתנו וכלתו של קופל רוונברג באו ממישפחות מבוססות מאוד מבחינה כלכלית. עוגי הוא בנו של הקבלן התל-אביבי הידוע.